

קבג:

העור והרומב פרק תשיעי חולין

עין משפט
ני מצוה

כא א מ"ה פ"ה ה"ה
שאר אבות הטומאות
הכלה י:
ג ב מ"ה פ"ה ה"ה
ה"ה ח:
נא ג מ"ה פ"ה שם הכלה
ג:

שיטה מקובצת

ב ה"ה שרי הכי ליגור:
ג כגון הך ד"ה דבר:
א קמי' ותנא טהורה
לענין הכנסת: ד' הפשט
הראשון שטנא: ה' כבד
אחיה ואילן: ו' ולא
גורין יותר מכדי אחיה
פסוק כד אחיה וקשיא:
ו' וכן בין כד אחיה
לפחות מכדי: ז' כ"ב נראה
ליתור מכדי: ח' יתחפש
כאמר דכתיב בטלית
גבי מיכה: ט' ואשתמי
במפתחא: י' ובשופר
העשירי יתקן מאלי
קמ"סלני: י"א חבור חתול
עשירי כלי קדרה
ומיטלטל: י"ב דלמא לא
אחי' למעבר אלא כד
אחיה תימה:

עולת העוף לרבי אלעזר בר' שמעון צנור. וא"ת ומאי קושיא
שאני הכס דגזירת הכסוב הוא שלא להכדיל וי"ל דמשמע
דלא מאריך אלא רוב קומאם ולהכי פריך דלגזור וי"ל לאכדורי רוב
הנראה לעינים: אבל שירי בה כד מעפורת לא. נפרק דס

עולת העוף לרבי אלעזר בר' שמעון צנור. וא"ת ומאי קושיא
שאני הכס דגזירת הכסוב הוא שלא להכדיל וי"ל דמשמע
דלא מאריך אלא רוב קומאם ולהכי פריך דלגזור וי"ל לאכדורי רוב
הנראה לעינים: אבל שירי בה כד מעפורת לא. נפרק דס
מחטא (נחמס דף נד): אמרין אפילו
שירי בה כד מעפורת אינו טמא אלא
מדרבנן: לא שנו א"א מ"ה אב"א
עור ח"ים ור' יוחנן אמר אפילו עור
נמי לא ח"ים. נראה (ו) דר' יוחנן לא
כגי צנור כד מעפורת כמו בעלית
אלא כל אחד למאי דחשיב לגבי דדיה
כגי ור' צנור ה' על ה' והשתא
פריך שפיר כמקור כי אמעט ליה מה'
טפחים טהור (ו) דלי צנור נמי כגי
לרבי יוחנן כד מעפורת לא יתיישב
במקור דלי כד מעפורת פחות מה'
כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה
לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה
מה' ואם הוא יותר מה' כשיש בו נמי
ה' אמאי טמא הא אין בו כד מעפורת
ומיחייב יס לישב דלחיי לישנא כגי לר'
יוחנן צנור נחשיבות מעפורת שהוא
פחות מה' דמשמע לקמן והא
דקאמר (ו) וי' ממעט ליה מה' טהור
א"ע"פ שיש בו כד מעפורת כגון דקא
בעי ליה למשכ ז' כדאמר לקמן
לר' אלן אלכא דאמרי לרבי יוחנן
ודלי בעי ה': (נע"ה)

דלמא לא אחי' אפילו כד
אחיה. תימה לר' יוחנן דמאי
פריך הא לא חיים ענה דמשפט
הנהמה (ו) והיה רובא שיהיה כולה
מופשת וי"ל דהכא חיים שלא להפשיט
הרבה שאז הוא נח לטלטל ולהפשיט:
הא יותר מכדי אחיה חבור ואמאי
והא ח"ים. תימה לר' יוחנן דהכי
מדמה דין דיד להא דלחיי ביה לעיל
וי"ל דנראה לו לדמות דכ' היכי
דאמרין דעור הקרוע חשוב כמחומר
הכי נמי יומא דעור המופשט יתפשט
כמחומר ולהכי יד כאלו לא הופשט:
עור שע' הצואר רבי יוחנן בן
גורי אומר אינו חבור ואמאי
הא ח"ים וקא. וא"ת לרבי יוחנן
נמי דלמך עור לא חלים מודה
היכא שכבר חפר שטמא וכ"ש היכא
שלא נקדע מעולם וי"ל דקס"ד שעל
גב הצואר א"ע"פ שהוא יתקן מאלי
לא גרע מעור שעדיין לא נתפר
ולא נתחבר דעור כמחומר וי' היכי
דעור הנקדע היו כחלים עור
שעל גב הצואר נמי א"ע"ג דניתק
מאליו הו' ליה למימר דהו' מחומר
ומשני כיון דעשוי לנתק מאליו
גרע מעור הנקדע ולא היו מחומר:

י

עולת העוף לרבי אלעזר בר' שמעון צנור. וא"ת ומאי קושיא
שאני הכס דגזירת הכסוב הוא שלא להכדיל וי"ל דמשמע
דלא מאריך אלא רוב קומאם ולהכי פריך דלגזור וי"ל לאכדורי רוב
הנראה לעינים: אבל שירי בה כד מעפורת לא. נפרק דס
מחטא (נחמס דף נד): אמרין אפילו
שירי בה כד מעפורת אינו טמא אלא
מדרבנן: לא שנו א"א מ"ה אב"א
עור ח"ים ור' יוחנן אמר אפילו עור
נמי לא חיים. נראה (ו) דר' יוחנן לא
כגי צנור כד מעפורת כמו בעלית
אלא כל אחד למאי דחשיב לגבי דדיה
כגי ור' צנור ה' על ה' והשתא
פריך שפיר כמקור כי אמעט ליה מה'
טפחים טהור (ו) דלי צנור נמי כגי
לרבי יוחנן כד מעפורת לא יתיישב
במקור דלי כד מעפורת פחות מה'
כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה
לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה
מה' ואם הוא יותר מה' כשיש בו נמי
ה' אמאי טמא הא אין בו כד מעפורת
ומיחייב יס לישב דלחיי לישנא כגי לר'
יוחנן צנור נחשיבות מעפורת שהוא
פחות מה' דמשמע לקמן והא
דקאמר (ו) וי' ממעט ליה מה' טהור
א"ע"פ שיש בו כד מעפורת כגון דקא
בעי ליה למשכ ז' כדאמר לקמן
לר' אלן אלכא דאמרי לרבי יוחנן
ודלי בעי ה': (נע"ה)

וכשחור ותופרו הרי הוא כנתחלה הלכך לא בטל שמו מעליו: שכן כו' איזמל. שהחמיל לנטול טהור וא"ע"פ שעדיין יש בגדול חמשה על חמשה
טפחים שהן שיעור למדרס עור דלמרינן בנסוכה (דף ע"ה) הנדג שלשה על שלשה השק ד' על ד' העור ה' על ה' עד שימעיטנו.
דלא דמי לטלית דהכס קודם קריעה היה שמה טלית ועומדת להסתכות ובקריעתה בטל שמה הלכך אף על גב דשרייס בני קבולי
טומאה טהור מטומאה ראשונה אלל הכא כל שעה שם עור עליו הלכך עד שיכטלנו מכשיעור: כי מיעטו מיהא טהור. וא"ע"פ שלא
דקדקו כולו אלא בחציה מראשו: דקא לרי לים להדיא. סודקו לארכו או לרחבו. לרי לשון סדק כמו לריא דחיי' בפסחים (דף טז.) וכמו טיליא
חריפה דמלרי ויקי בנס' ע"ז (דף ז.) דרך סביבותיו. דמו לא חלים שפיר: חלים. מחומר ועומד הוא לבשר: ראשון ראשון.
המופשת עושה נפול הו' כנפרש לגמרי דהא אין סופו לחזור לבשר עור: הא חלים וקא. דהא לא הופשט וקאמר דליו מחומר
והנוגע צנור כנגד הצואר אינו טמא: אל' אבי. ולדמותה מדרבי יוחנן בן גורי סיעיה מדרבנן: אלא אב"א אבי. אי סבירא לן
דחלים דכולי עולמא הו' מחומר והכא טמא משום דלא חלים והוא שעשוי לנתק מאלי' ונשומר העשוי לנתק קא מיפלגי דרבנן סביר
א"פ"ה לא בטיל תורת שומר מיניה כל זמן שלא ניתק: סבור. מחמתו עשוי כלי א"באקדרה ומעטלל וכשבא לקבועו מעמידו בלחך
ומדביק טיט סביביו ומעבדו וקרי ליה טפילה שמטפלה ומחננה לו פלשטרי"ל בלע"ז: חולקו לשלשה. לכלי ענמו מבפנים
דאי לשנים בגדול טמא דליכא רובא: וגורר אס העפילה. שדיקן עליו שגם היא מחננה וא"ע"פ שעדיין הוא עומד טהור:
עד

טסורת הש"ס

א (למיל לא.) ב (שבת
כ וס"ק.) ג (לעיל ע"ה,
ד) (תוספתא ספרי,
ט) ונחמס ד': ע"פ, ו' כלס
פ"ה מ"ה, ו' כלס פ"ה
מ"ה, ט) כלס פ"ה מ"ה.

הנהרות הב"ח

ב (ג) כי ממעט ליה
מחמשה מיהא: (ג) תוס'
ד"ה לא שנו וי' נראה
דלר' יוחנן וי' (ב) בא"ר
טהור וי' דלי צנור
וי' בא"ר דקאמר
דכ"י: (ה) ד"ה דלמא
וי' דמשפט הנהמה
היה רובא שחיהה טמא
מופשת וי"ל:

לעני רש"י

פלשטרי"ל. טיח.

מוסף רש"י

כהנים וזריזים הן. שטלס
היו בני מורה ומכרים
(שבת ב.) א': כגון כן
נכל. דכתיב טה' (דברים
ג) ויור' משפטין יתקדק
(שם פ"ה): א': דכיון שנתק
לעבודה כחוש שלמדו
הלכות קודש ועבודין
ק. טרפה ששחטה
מטמאה במוקדשין.
מדרבנן (לעיל ע"ה.) לא
שנו. דעלית טמאה
שחטתה בה לקרעה מין
שנקדע רובא טהור.
אלא שלא שירי בה.
באחור מיעוט. כד
מעפורת אבל שירי כד
מעפורת חבור. ועדיין
הוא בטומאה (נבחים דב').

